

Hi ha un gos mort al mig del carrer desert

Un relat de: [Montseblanc](#)

Hi ha un gos mort al mig del carrer desert. És petit, un petaner, sembla que un cotxe l'ha aixafat durant la nit. La Marta el llambreja, li passa pel costat, gairebé fregant-lo amb la punta de la sabata del peu esquerre. Camina atabalada, a la mà porta un necesser Samsonite de color blau marí que li van regalar els companys de feina, a joc amb les maletes, fa més de vint anys, quan es va casar. No sap on va. Ha sortit a les set del matí de casa, avui, divendres sant, i els carrers són buits i ella té la sensació que a dins seu també hi ha el mateix forat de no res.

Ha hagut de fugir. I no pas perquè el seu Miquel sigui un maltractador, què va, si és un tros de pa. I no pas perquè passin problemes econòmics, o de salut, o de qualsevol altra mena. I no pas perquè ella tingui un amant, o el Miquel... No, no. Precisament ha hagut de sortir corrents, amb les quatre coses que ha posat al necesser, perquè no podia suportar més la seva quotidianitat sense espines, sense entrebancs...

Ja fa un parell d'anys que la Marta es va adonar que "no sentia". Que ella vivia com embolicada amb un plàstic de bombolletes que feia que totes les sensacions i estímuls li arribessin somorts, erosionats, com si ella patís una malaltia que l'anés insensibilitzant als sentiments, al dolor i al plaer. Una mena d'estaborniment de l'ànima.

Inclús va anar a un psicòleg, que li va dir que era normal, que potser formava part de la menopausa, que ja li passaria, que tant de bo tothom pogués tenir una vida com la d'ella, sense ensurts, ben resolta.

I aquest matí, quan s'ha llevat perquè no podia dormir, el Miquel roncant com un motor gasoil al ralentí, el seu fill l'Albert dormint al sofà del menjador on deu haver caigut en arribar de festa cap a les cinc de la matinada, la Marta no ha pogut més. Ha anat al bany i el mirall l'ha cridat, li ha ofert la seva imatge de dona de quaranta-vuit anys, amb la camisa de dormir que li van passar els reis, amb els cabells tenyits de "castaño helado" que deia l'ampolla, amb la vida relliscant per tota la seva pell, i ella sense sentir ni desitjar, ni il·lusions ni penes...

I, per fi, li ha arribat de ple, al centre de la panxa, com una ganivetada, roent i esmolada, una sensació, la insuportable desesperació de viure, de tenir-ho tot i no ser feliç (ni infeliç). Llavors s'ha vestit, ha agafat la maleteta i ha sortit al carrer. Ni les claus del cotxe, ni el mòbil, ni diners... Ha baixat els quatre graons de l'entrada, trepitjant el carrer amb un salt, obrint la boca, buscant aire... Ha començat a caminar, sense rumb, cercant quelcom instintivament, alguna cosa que l'arrenqui de la culpabilitat de no estar contenta amb el que té, quan té tant... Desitjant que passi qualsevol fet que la desperti d'aquest alletargat malbaratament de vida.

Quan fa un parell d'hores que camina, s'asseu en un banc atrotinat d'un parc dels afores i obre el necesser. No recorda que hi ha ficat exactament. Ah, sí, va agafant els objectes i els va posant en filera sobre el banc. Un tros de rajola de color blau cel que va trobar un dia al terra del pati de casa els pares quan ella tenia uns set o vuit anys i que anava molt bé per jugar al titllo. Aquell braçalet de perletes de colors que li van comprar per una festa major quan tot just ella començava a fer-se dona. Una pinya petita que va recollir un dia a Santa Fe del Montseny, passejant amb l'Albert que començava a fer les seves primeres passes. Un bolígraf que ja no escriu i que va fer servir en la primera feina que va tenir... I res més.

Ho recull tot i comença a caminar de nou. No sap on anar. No sap què vol. El problema és que no vol res, no necessita res. No diuen que quan menys necessites més feliç ets? Però ella no la percep aquesta felicitat. Li venen ganes d'arrençar-se la pell per sentir d'una puta vegada. Potser haurà de tornar a casa. Se n'adona que ha caminat en cercles. Hi ha un gos mort al mig del carrer desert.